

da monned põllomehshed fartwad, — jah
olgo siis, kui Ma mitmel aastal parrast põl-
letamist sõnnikud ei sa.

Hobbone rägib wargust üles.

Monni aasta taggasi, käis tallomees pu-
noudega möda maad ja rahwast, ja kauples
neid kuida juhtus, kas rahha ehk wilja was-
to. Ühhel päwal piddi kange tuiso parrast
kõrtsis paigal seisma; hobbone koormaga
howis. Püüdjä kõrtsi naene, kelle mees kod-
do ei olnud, olli tähhele pannud, et mehhele
kottikesed ja sekkikesed ree peäl olli, kus
üht ja teist suggu wilja sees olli, ja olli tem-
mal warsi himmo tousnud matti wõtta. Kui
mees waikselt toas pipo immes, läks kõrtsi-
naene howi omma lomi watama, ja ka üht-
lase teemehhe koorma kallale nufima. —
Walwas teemees, kes saggedaste hobbose ja
koorma parrast howis käis, olli kõrtsi-naese
tähhele pannematta ka howi lainud ja koor-

mast emale pimmedasse nurka seisma jäänud,
ja peält waatnud, kui naene wilja wõtnud,
ja weiste lauta winud.

Mattikesse aia parrast teggi ennast mees
nago toast tulles, ja kui hobbone perre-
mehhe kõhhatamisse heält kulis, teggi ta
heält: „ohohoh!“ — Mees küsis: „Kes
warrastas?“ Hobbone ohhotas jälle. Mees
ütles: „Ah kõrtsinaene warrastas! Kas palju
wõttis?“ Hobbone otas kaero, ja ohhotas
jälle. Mees ütles: „Woi liggi küllimetto!
— Hea kü! kü! ma omma pean jälle kolme
wõrra kätte sama! Kui ilm soiko jääb, siis
lähhame moisa.“

Sedda mehhe ja hobbose jutto kulis nae-
ne kui immet, tulli warrastud wiljaga kohhe
laudast wälja, pallus mehhele tuhhatford an-
daks, ja andis tale isse ilma ta küsimatta
melehead, ja pallus sest wait olla.

Sest päwast polle kõrtsinaene ennam wõd-
rast hoost uskunud, egga ühhegi teemehhe
koormasse putunud, olgo siis, et hoost koor-
ma liggi polle olnud.